

ปาฐกถาธรรม

ความได้ปัญญา นำมาซึ่งความสุข

พระเทพญาณมงคล (เสริมชัย ชยมงคล)

ปาฐกถาธรรม

ความได้ปัญญา นำมาซึ่ง ความสุข

โดย พระเทพญาณมงคล (เสริมชัย ชยมงฺคโล)
ออกอากาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย
กรมประชาสัมพันธ์
วันอาทิตย์ ที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

เจริญพรสาธุชนผู้ฟังทุกท่าน วันนี้อาตมภาพก็ได้มาพบกับท่านผู้ฟังอีกเช่นเคย ในรายการปาฐกถาธรรม ทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย กรมประชาสัมพันธ์ ทุกวันอาทิตย์สัปดาห์ที่ ๓ ของเดือน วันนี้อาตมภาพจะได้แสดงเรื่อง “ความอุบัติขึ้นของพระพุทธเจ้า” ซึ่งสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้มีปรากฏอยู่ใน พระไตรปิฎก ขุททกนิกาย เล่มที่ ๒๕ ข้อ ๒๔ หน้า ๓๙ ว่า “กิจฺโณ พุทฺธานมฺบุปฺปาโท” แปลความว่า “ความอุบัติขึ้นของพระพุทธเจ้า เป็นการยาก”

เนื่องด้วย เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๐ พฤษภาคม ที่ผ่านมานี้ เป็นวันวิสาขบูชา ซึ่งชาวพุทธศาสนิกชนนิยมทำการบูชาพิเศษ ก็เพราะเป็นวันคล้ายวันที่พระพุทธเจ้าประสูติ คล้ายวันที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ และเป็นวันคล้ายวันที่พระพุทธเจ้าปรินิพพาน อาตมภาพจึงใคร่จะบรรยายขยายความเรื่องความอุบัติขึ้นของพระพุทธเจ้านี้ว่าคืออย่างไร และมีความสำคัญต่อชีวิตของชาวโลกอย่างไร เพื่อเป็นเครื่องประดับสติปัญญาตามสมควรแก่เวลาสืบต่อไป

ก่อนอื่น ขอท่านผู้ฟังมาทำความรู้จักกับพระพุทธเจ้าให้ถ่องแท้เสียก่อนว่า หมายถึงใครผู้ใด ?

คำว่า “พระ” หมายถึง ผู้ประเสริฐ

คำว่า “พุทธ” หมายถึง ผู้ตรัสรู้ ผู้ตื่นแล้ว ผู้เบิกบานแล้ว

คำว่า “เจ้า” หมายถึง ผู้เป็นใหญ่

เมื่อรวมกันเป็นคำว่า “พระพุทธเจ้า” ณ ที่นี้หมายถึง “สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า” ผู้ตรัสรู้ คือ ผู้ทรงเห็นแจ้ง ทรงรู้แจ้งพระอริยสัจธรรมด้วยพระองค์เอง ทรงเป็นผู้ทรงคุณอันประเสริฐ และทรงเป็นผู้มี

พระคุณอันยิ่งใหญ่กว่ามนุษย์และเทวดาทั้งหลาย กว่าพรหม-
อรูปพรหมทั้งหลาย กว่าพญามาร และเสนามารทั้งหลาย ตลอดทั่วทั้งจักรวาล แส่น โกฎิจักรวาล อนันตจักรวาล ไม่มีประมาณ

พระพุทธเจ้าผู้ตรัสรู้พระอริยสัจธรรมแล้วเอง โดยชอบ แต่มิได้แนะนำสั่งสอนผู้ใด ชื่อว่า “พระปัจเจกพุทธเจ้า” ส่วนพระผู้ตรัสรู้พระอริยสัจธรรมตามสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ เมื่อได้รับฟัง และ/หรือเมื่อได้ศึกษาพระสัทธรรมของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วได้ปฏิบัติธรรมจนได้ตรัสรู้พระอริยสัจธรรมตามรอยบาทพระพุทธองค์นั้น ชื่อว่า “พระอนุพุทธะ” ผู้เป็น พระอรหันตสาวกของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เพราะฉะนั้น คำว่า “พระพุทธเจ้า” จึงเป็น “เนมิตกนาม” ที่ใช้เรียกเฉพาะพระผู้ทรงคุณธรรมนี้ คือ เฉพาะพระผู้ตรัสรู้พระอริยสัจธรรมด้วยพระองค์เอง ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว เท่านั้น พระผู้ตรัสรู้แล้วสั่งสอนผู้อื่น นิยมเรียกชื่อว่า “พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

พระผู้ตรัสรู้แล้วมิได้สั่งสอนผู้ใด ชื่อว่า “พระปัจเจกพุทธเจ้า”

ส่วนพระอรหันตสาวกของพระพุทธเจ้า ชื่อว่า “พระอนุพุทธะ” คือผู้ตรัสรู้ตามพระพุทธเจ้า

ความอุบัติขึ้นของพระพุทธเจ้านั้นมี ๒ ลักษณะ คือ รูปกายอุบัติ ๑ และธรรมกายอุบัติ ๑ ดังที่สมเด็จพระสังฆราช (สา ปุสฺสเทวะ) ได้นิพนธ์ไว้ในหนังสือ “ปฐมสมโพธิ” ชำระโดย สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๒๒/๒๕๓๓ โดยมหาวิทยาลัย ราชวิทยาลัย หน้า ๑๐ มีความว่า

“แม้องค์พระตถาคตองค์ศรีสวามิโคตมสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ ซึ่งมีความปรากฏในโลกอันสัตว์ได้ด้วยยาก ดังนี้ พระองค์ก็ได้อุบัติบังเกิดขึ้นแล้วในโลก ด้วยรูปกายอุบัติและธรรมกายอุบัติ ทั้ง ๒ ประการ พร้อมด้วยอัจฉริยอัปภูตธรรมตามธรรมดานิยมโดยพุทธธรรมดา

ความบังเกิดขึ้นด้วยรูปกายนั้น จัดเป็น ๒ คือ โลกกันตักสมัย เมื่อหยั่งลงสู่พระครรภ์ และนิคมมนสมัย เมื่อประสูติจากพระครรภ์ (เป็นเจ้าชายสิทธัตถะ)

ส่วนความบังเกิดด้วยธรรมกายนั้น คือ (อภิสมโพธิสมัย) เมื่อตรัสรู้พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ”

และในหน้า ๕๑-๕๒ นั้นมีว่า “...ครั้งนั้น หมื่นโลกธาตุนีก็หวั่นไหว สะเทือน สะท้าน ทั้งแสงสว่างยิ่งไม่มีประมาณ ก็ได้ปรากฏเกิดมีในโลก ล่วงเทวานุภาพของเทพดาทั้งหลาย ก็แลอัครรรย์ทั้งหลายซึ่งสำเร็จโดยธรรมดานิยมเห็นปานใด ได้ปรากฏเกิดมีแล้วในโลก เมื่อครั้งพระองค์ประสูติเป็นการเกิดด้วยรูปกาย อันบริบูรณ์นั้น ฉันทัด แม้ถึงเมื่ออภิสมโพธิสมัย ตรัสรู้พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นการเกิดด้วยธรรมกายนั้นเล่า สรรพอัครรรย์ทั้งปวงเห็นปานนั้นก็ปรากฏเกิดมีแล้วฉันทัด.”

จากพระนิพนธ์ในหนังสือปฐมโพธิ์ ของสมเด็จพระสังฆราช (สาปุสสุทฺธะ) นี้แสดงว่า สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เสด็จอุบัติขึ้น ๒ ลักษณะ คือ ด้วยรูปกายอุบัติ และ ด้วยธรรมกายอุบัติ

กล่าวคือ เมื่อยังทรงเป็นพระมหาโพธิสัตว์ และได้จุติ คือเสด็จเคลื่อนจากชั้นดุสิตเทวโลกด้วยพระวรกายอันเป็นทิพย์ หยั่งลงสู่พระ

ครรภ์ คือ มาตั้งปฏิสนธิวิญญานในพระครรภ์พระนางสิริมหามายา พระมเหสีของพระเจ้าสุทโธทนะ พระราชาผู้ครองนครกบิลพัสดุ์ แคว้นสักกะ (คือที่ประเทศเนปาลในปัจจุบันนี้) เมื่อวันเพ็ญเดือนอาสาฬหะ คือในวันพฤหัสบดีขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๘ ปีระกา[1] นี่นับเป็นการอุบัติด้วย “รูปกายอุบัติ” ครั้งแรก เรียกว่า โลกกันตักสมัย เมื่อหยั่งลงสู่พระครรภ์พระมารดา ครั้นทรงเจริญวัยอยู่ในพระครรภ์เป็นระยะเวลา ๑๐ เดือน จึงประสูติจากพระครรภ์ด้วยพระวรกายมนุษย์ เป็นพระกุมาร ในเวลาสายใกล้เที่ยง วันเพ็ญเดือนวิสาขะ คือในวันศุกร์ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ปีกจอ ก่อนพุทธศก ๘๐ ปี[2] คือ เมื่อ ๒๖๒๑ ปี ที่ผ่านมานี้ ทรงพระนามว่า “สิทธัตถกุมาร” หรือ เจ้าชายสิทธัตถะนั้นเอง และนี่นับเป็นการอุบัติด้วย “รูปกายอุบัติ” ครั้งที่ ๒ ของพระมหาโพธิสัตว์ ในพระชาติสุดท้ายที่จะได้บรรลुพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เมื่อทรงเจริญวัยขึ้นแล้ว เจ้าชายสิทธัตถะได้ทรงอภิเษกสมรสกับพระนางพิมพาโสธรา เมื่อพระชนมายุได้ ๑๖ พรรษา ครั้นทรงได้พระโอรส คือ พระราहुลแล้ว จึงได้เสด็จออกมหาภิเนษกรรม คือการออกบวชเพื่อแสวงคุณอันยิ่งใหญ่ว่า เมื่อพระชนมายุได้ ๒๙ พรรษา ภายหลังจากที่ได้บำเพ็ญสมณธรรมต่อมาเป็นเวลา ๖ ปี ขณะนั้นทรงมีพระชนมายุได้ ๓๕ พรรษา ถึงคืนวันเพ็ญเดือนวิสาขะ คือ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ พระมหาโพธิสัตว์เจ้าได้ทรงรับหญ้าคาจากโสถียพราหมณ์ แล้วจึงทรงนำไปปูลาดเป็นที่ประทับ ณ ควงต้นพระศรีมหาโพธิ์ ด้านทิศตะวันออก ประทับนั่งคู้บัลลังก์ คือ นั่งในท่าขัดสมาธิ ผินพระพักตร์ไปทางทิศตะวันออก ทางฝั่งแม่น้ำเนรัญชรา แล้วทรงตั้งสัตยาธิษฐานว่า แม้เลือดเนื้อจะเหือดแห้งไปเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก หากไม่ได้บรรลुโมก

ชธรรม ก็จะไม่ทำลายบัลลังก์ คือ จะไม่เสด็จลุกจากที่ประทับแล้ว จึงทรงเริ่มเจริญภาวนา

อาการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ตามที่ปรากฏในมัชฌิมนิกาย มัชฌิมปิณาสก โปธิราชกุมารสูตร ราชวรรค ข้อ ๓๓๖ มีความย่อและอธิบายความ ดังต่อไปนี้

ในยามต้นแห่งราตรีนั้น พระมหาโพธิสัตว์เจ้าได้ทรงเจริญญาณสมาบัติถึงจตุตถฌาน คือ รูปฌานที่ ๔ ทรงมีพระทัยตั้งมั่น และบริสุทธิผ่องใสจากกิเลสนิวรณ์เครื่องกั้นปัญญา อ่อนโยนควรแก่งานดีแล้ว ทรงน้อมพระทัยไปเพื่อ “ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ” เป็นการบรรลุวิชาที่ ๑ คือ ปรีชาญาณหยั่งรู้-เห็น ชั้นที่เคยอาศัยอยู่ในปางก่อน กล่าวคือ ทรงมีญาณระลึกชาติได้นั่นเอง ได้ทรงเห็นแจ้งรู้แจ้งชีวิตอดีตภาพของสัตว์โลกทั้งหลาย รวมทั้งของพระองค์เองด้วย ในอดีต ที่ต่างเวียนว่ายตายเกิดในภพภูมิต่างๆ นับภพนับชาติไม่ถ้วน คือ เมื่อตายแล้วก็ไปเกิดในสุคติภพ คือ ภพภูมิที่ดี เช่น ไปเกิดเป็นมนุษย์บ้าง เป็นเทพยดาบ้าง เป็นสุขบ้าง ทุกข์บ้าง ตายแล้วก็ไปเกิดในทุคติภพ คือ ภพภูมิที่ไม่ดี เช่น ไปเกิดเป็นเปรต สัตว์นรก อสุรกาย หรือสัตว์เดรัจฉานบ้าง เวียนว่ายตายเกิดต่อๆ ไปอย่างนี้ นับภพนับชาติไม่ถ้วน อันเป็นทุกข์ไม่มีที่สิ้นสุด จึงทรงมีความสังเวชสลดพระทัย และทรงดำริว่า อะไรหนอ เป็นเหตุเป็นปัจจัยให้สัตว์โลกต้องเวียนว่ายตายเกิด เป็นทุกข์ไม่มีที่สิ้นสุดอยู่อย่างนี้

ครั้นยามกลางแห่งราตรี พระมหาโพธิสัตว์เจ้าได้ทรงเจริญญาณสมาบัติถึงจตุตถฌาน ให้พระทัยตั้งมั่นและบริสุทธิผ่องใสจากกิเลส นิวรณ์เครื่องกั้นปัญญา อ่อนโยนควรแก่งานดีแล้ว ได้ทรงน้อมพระทัยไปเพื่อ “จุตูปปาตญาณ” เป็นการบรรลุวิชาที่ ๒ คือ ปรีชาญาณหยั่งรู้-

เห็นจุติและปฏิสนธิ หรือความอุบัติของสัตว์ทั้งหลาย คือ ได้ทรงเห็นสัตว์ทั้งหลายตายแล้วก็เกิด เกิดในภพภูมิที่ดีบ้าง ที่เลวบ้าง มีชีวิตที่เป็นสุขบ้าง และเป็นทุกข์บ้าง ตามกรรมดีหรือกรรมชั่วของตน ทรงมีความสังเวชสลดพระทัยและทรงดำริว่า อะไรหนอเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้สัตว์กระทำความดีบ้าง กรรมชั่วบ้าง ให้ได้รับผลเป็นความสุขบ้างแต่ไม่ยั่งยืน และเป็นความทุกข์บ้าง อย่างนั้น

ครั้นยามปลายแห่งราตรี จึงทรงเจริญญาณสมาบัติถึงจตุตถฌาน ให้พระทัยตั้งมั่นและบริสุทธิผ่องใส อ่อนโยนควรแก่งานอีก แล้วทรงน้อมพระทัยไปเพื่อ “อัสวักขยญาณ” เป็นวิชาที่ ๓ คือ ปรีชาญาณหยั่งรู้วิธีทำอัสวักขย คือ กิเลสเครื่องหมักดองอยู่ในจิตสันดาน ให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ เป็นพระอรหันตชีนาสพ โดยได้พิจารณาปฏิจจสมุปบาทธรรม คือ พิจารณาสภาพปัจจัยอันอาศัยกันเกิดขึ้น อีกนัยหนึ่งคือการพิจารณาสาหาเหตุในเหตุ ไปถึงต้นๆ เหตุให้เกิดทุกข์ และได้ทรงค้นพบว่า เพราะอวิชชา คือ ความมืด ไม่รู้-ไม่เห็นอดีต ไม่รู้อนาคต ไม่รู้ปฏิจจสมุปบาท และความไม่รู้อริยสัจธรรม เป็นต้น เป็นเหตุให้เกิดกิเลส ตัณหา อุปาทานและกรรม อันเป็นเหตุให้เกิดภพ เกิดชาติ ชรา มรณะ และความทุกข์ต่างๆ ได้ทรงพิจารณาเห็นแจ้งแทงตลอด คือ ได้ตรัสรู้พระอริยสัจ ๔ กล่าวคือ ความจริงอย่างประเสริฐ ๔ ประการ ด้วยญาณ ๓ ได้แก่ กำหนดรู้ว่าทุกข์ สมุทัย คือ เหตุแห่งทุกข์ นิโรธ คือ สภาวะที่ทุกข์ดับเพราะเหตุดับ กล่าวคือ มรรคผลนิพพาน และ มรรค คือ ทางปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์อันถาวร มีจริงอย่างไร ชื่อว่า “สัจญาณ” นี้ประการหนึ่ง กำหนดรู้ว่า ทุกข์ ควรกำจัด สมุทัย เหตุแห่งทุกข์ ควรละ นิโรธ ควรทำให้แจ้ง และ มรรค ควรทำให้เจริญ ชื่อว่า “กิจญาณ” นี้ประการหนึ่ง และกำหนดรู้ว่า ทุกข์ กำจัดได้แล้ว สมุทัย ละได้

แล้ว นิโรธได้ทำให้แจ้งแล้ว และมรรค ได้ทำให้เจริญแล้ว ชื่อว่า “กตญาณ” อีกประการหนึ่ง

ได้ทรงบรรลुพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ คือ พระญาณเครื่องตรัสรู้โดยชอบอันยอดเยี่ยม และทรงบรรลุมรรคผลนิพพาน เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ในตอนรุ่งอรุณคืนวันเพ็ญเดือนวิสาขะ เมื่อ ๒๕๘๖ ปีที่ล่วงมาแล้วนี้

ความบรรลุมรรคผลนิพพาน กล่าวคือ มรรค ๔ ผล ๔ และนิพพาน ๑ เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่ออภิสมโพธิสมัย ตรัสรู้พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ นี้เอง เป็นความบังเกิดหรืออุบัติขึ้นด้วย “ธรรมกายอุบัติ”

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ตรัสกับสามเณรวาเสฏฐะ และภารทวาชะ (ที.ปา. ๑๑/๕๕/๙๒/พ.ศ.๒๕๒๕) ว่า “ตถาคตสุส เหตุ วาเสฏฐา อธิวจนํ ฌมฺมกาโย อติปิ พุทฺหมกาโย อติปิ ฌมฺมภูโต อติปิ พุทฺหมภูโต อติปิ” แปลความว่า “ดูกรวาเสฏฐะและภารทวาชะ เพราะคำว่า ธรรมกายก็ดี ว่าพรหมกายก็ดี ว่าธรรมภูตก็ดี ว่าพรหมภูตก็ดี เป็นชื่อของตถาคต”

ตามพระพุทธดำรัสนี้ แสดงว่า “พระตถาคตเจ้า” หรือสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่แท้จริงนั้นก็คือ “ธรรมกาย” นั่นเอง ดังที่พระอรรถกถาจารย์ได้อรรถาธิบายความหมายของ “ธรรมกาย” มีปรากฏอยู่ใน สุมังคลวิลาสินี อรรถกถาทีฆนิกาย ปาฎิกวรรค อรรถกถา อัคคัณฺณสูตร แปลความว่า

“...ในบาลีประเทศนั้น คำว่า ธรรมกาโย อติปิ ความว่า เพราะเหตุไร พระตถาคตจึงได้รับขนานนามว่า ธรรมกาย เพราะพระตถาคตทรง

คิดพระพุทธพจน์ คือ พระไตรปิฎกด้วยพระหทัยแล้ว ทรงนำออกแสดงด้วยพระวาจา ด้วยเหตุ นั้น พระวรกายของพระผู้มีพระภาคจึงจัดเป็นธรรมแท้ เพราะสำเร็จด้วยธรรม. พระธรรมเป็นกายของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ดังพรรณนามานี้ ฉะนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้า จึงชื่อว่า ธรรมกาย.

ชื่อว่า พรหมกาย เพราะมีธรรมเป็นกายนั่นเอง แท้จริง พระธรรมท่านเรียกว่า พรหม เพราะเป็นของประเสริฐ.

บทว่า ฌมฺมภูโต ได้แก่ สภาวธรรม.

ชื่อว่า พรหมภูต เพราะเป็นผู้เกิดจากพระธรรมนั่นเอง”

ตามพระพุทธดำรัสที่ตรัสกับสามเณรวาเสฏฐะและภารทวาชะใน อัคคัณฺณสูตรนี้ และมีอรรถาธิบายของพระอรรถกถาจารย์นี้ จึงสรุปว่า

“ธรรมกาย” นี้เอง เป็นพระวรกายของพระพุทธเจ้าอันสำเร็จด้วยพระธรรม เป็นผู้ทรงสภาวธรรม คือ มรรค ๔ ผล ๔ และนิพพาน ๑ จึงชื่อว่า ธรรมภูต เป็นกายประเสริฐ เพราะเป็นธรรมแท้ คือ ไม่ประกอบด้วยปัจจัยปรุงแต่ง จึงชื่อว่า พรหมกาย และ เพราะเกิดจากพระธรรม จึงชื่อว่า พรหมภูต และธรรมกายนี้เองที่เป็นสภาวธรรมอันอุบัติขึ้น คือ ปรากฏขึ้น ณ ภายในพระทัยของพระมหาโพธิสัตว์ ชื่อว่า “ธรรมกายอุบัติ” เมื่ออภิสมโพธิสมัยตรัสรู้พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ ในคืนวันเพ็ญเดือนวิสาขะ เมื่อ ๒๕๘๖ ปีที่ผ่านมา

ส่วน “รูปกาย” ของพระมหาโพธิสัตว์เจ้าซึ่งอุบัติ คือบังเกิดขึ้นด้วยพระวรกายทิพย์ เมื่อโอกันตีกสมัยหยั่งลงสู่พระครรภ์ เมื่อทรงเจริญวัยในพระครรภ์เป็นเวลา ๑๐ เดือนแล้ว บังเกิดขึ้นด้วยพระ

วรกายเนื้อมนุษย์ เป็นพระกุมาร เมื่อนิกขมนสมัย ประสูติจากพระ
ครรภ์พระมารดา คือ พระนางสิริมหามายา ในวันเพ็ญเดือนวิสาขะ เมื่อ
๒๖๒๑ ปีที่ล่วงมาแล้วนั้น ชื่อว่า “รูปกายอุบัติ”

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นพระผู้ทรงคุณประเสริฐกว่า
มนุษย์ เทวดา มาร พรหม อรูปพรหมใดในโลก ในจักรวาล ตลอดทั่ว
แสน โกฎิจักรวาล อนันตจักรวาลไม่มีประมาณ ด้วยพระพุทธรูปคุณยิ่งใหญ่
๙ ประการ กล่าวโดยย่อ ๓ ประการ คือ พระปัญญาคุณ ๑ พระวิสุทธิ
คุณ ๑ และพระมหากรุณาคุณ ๑

พระปัญญาคุณ นั้น คือ ความที่พระองค์ได้ตรัสรู้ริยสัจ ๔ คือ
ความจริงอย่างประเสริฐ ๔ ประการ ด้วยพระองค์เอง ได้แก่ ทรงเห็นแจ้ง
ทรงรู้แจ้ง เรื่องทุกข์ เหตุแห่งทุกข์ สภาวะที่ทุกข์ดับเพราะเหตุดับ คือ
มรรคผลนิพพาน และวิธีปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์อันถาวรอย่างถูกต้อง
แท้จริง ด้วยพระองค์เอง กล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ ทรงเห็นแจ้ง ทรงรู้แจ้ง
เหตุปัจจัยแห่งความเจริญและสันติสุข ๑ เหตุปัจจัยแห่งความเสื่อม และ
ความทุกข์เดือดร้อน ๑ และ ทรงเห็นแจ้ง ทรงรู้แจ้ง วิธีปฏิบัติเพื่อสลัด
ตนออกจากทุกข์ทั้งปวง ได้ถึงมรรคผลนิพพานอันเป็นบรมสุขอย่าง
ถาวร อย่างถูกต้องแท้จริงด้วยพระองค์เอง ๑ และยังทรงถึงพร้อมด้วย
วิชา ๓ วิชา ๘ อภิญญา ๖ จตุปณฺธิสัมภิตา และจรณะ ๑๕ และทรงรู้แจ้ง
โลกอย่างสมบูรณ์ ยิ่งกว่าใครๆ ในโลก ในจักรวาลทั้งสิ้น

พระวิสุทธิคุณ นั้น คือ ทรงมีความบริสุทธิ์กาย วาจา และใจ กล่าว
คือ ทรงเป็นผู้ปราศจากกิเลสเครื่องเศร้าหมองทั้งปวง และไม่ทรงกระทำ
ความชั่วหรือบาปอกุศลทั้งในที่ลับ และที่แจ้ง ทรงเป็นผู้ตื่นแล้ว ทรงเป็น
ผู้เบิกบานแล้ว คือไม่ทรงหลงมกมาย และยังทรงเป็นผู้ปลุกผู้อื่นให้ตื่น
คือให้ไม่หลงมกมายด้วย และทรงเป็นผู้จำแนกธรรม คือทรงแสดงพระ

อริยสัจธรรมอย่างงดงามในเบื้องต้น ในท่ามกลาง และในเบื้องปลาย
อย่างแจ่มแจ้งชัดเจนและบริบูรณ์สิ้นเชิงด้วย

พระมหากรุณาคุณ นั้น คือ ทรงมีความรักในสัตว์โลกทั้งหลาย ดุจ
พระโอรสของพระองค์ ประารถนาให้สัตว์โลกทั้งหลายได้อยู่ดีมีสุขโดย
ทั่วหน้า และทรงมีความสงสารสัตว์โลกทั้งหลาย ประารถนาให้ได้พ้น
จากความทุกข์ทั้งปวง เมื่อได้ตรัสรู้พระธรรมวิเศษ คือ พระอริยสัจ ๔
แล้ว ก็ได้เก็บงำเสวยสุขอยู่เฉพาะพระองค์เอง แต่ด้วยพระมหากรุณา
คุณ จึงได้เสด็จออกแนะนำสั่งสอนโปรดสัตว์โลกทั้งหลาย ให้รู้จักทาง
เจริญอันพึงดำเนิน และให้รู้จักทางเสื่อมแห่งชีวิตอันพึงงดเว้น ให้รู้จัก
ทางปฏิบัติเพื่อสลัดตนออกจากทุกข์ทั้งปวง และให้ถึงมรรคผลนิพพาน
อันเป็นบรมสุขอย่างถาวร ตามรอยบาทพระพุทธรูป โดยไม่ทรงคำนึง
ถึงความยากลำบากพระวรกายตรากตรำเสด็จดับขันธเข้าสู่ปรินิพพาน
ด้วยอนุภาติเสสนิพพานธาตุ เป็นระยะเวลาถึง ๔๕ ปี

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงมีพระคุณอันยิ่งใหญ่แก่สัตว์โลก
ทั้งหลายอย่างนี้ แต่ความอุบัติขึ้นของพระพุทธเจ้าทั้งด้วยรูปกายอุบัติ
และด้วยธรรมกายอุบัติ นั้น เป็นการยากที่จะมีขึ้นได้ในโลกสักองค์หนึ่ง
พระพุทธรูปจึงตรัสว่า “กิจฺโง พุทฺธานมฺบุปฺปาโท” ความเกิดขึ้นของ
พระพุทธเจ้าเป็นการยาก

เพราะเหตุไร ? เพราะกว่าจะมีพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นได้สักองค์หนึ่ง
นั้น จำต้องประกอบคุณความดีอย่างยิ่งยวด บำเพ็ญบุญบารมีมามาก
ดังตัวอย่างสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระนามว่า โคตมพระองค์นี้
ก่อนแต่จะตรัสรู้พระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ ได้บรรลุความเป็น
พระพุทธเจ้านั้น ทรงเป็น “พระปัญญากิจโพธิสัตว์” ผู้บำเพ็ญบารมีเพื่อ
ความบรรลุความเป็นพระพุทธเจ้าด้วยพระปัญญากิจอันกล้าแข็ง ปราภฏ

ตามคัมภีร์ชินกาลมาลีปกรณ์ ระบุว่าท่านพระรัตนปัญญาเถระ แปล โดย ศ.ร.ต.ท.แสง มนวิฑูร (เปรียญ) จัดพิมพ์โดยกรมการศาสนา พ.ศ. ๒๕๑๗ หน้า ๘ มีใจความว่า

“พระโพธิสัตว์เจ้าของเราได้ทรงทำความปรารถนาเป็นสมเด็จ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยพระทัย มีระยะกาลตั้งแต่ ศาสนาพระพรหม เทวะ จนถึงศาสนาพระตถาคตศากยมุนีองค์ก่อน แล้ว ๗ อสงไขย ได้ ทรงกระทำความปรารถนาด้วยพระวาจา ตั้งแต่พระตถาคตศากยมุนี องค์ก่อน ถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ปางกรออีก ๙ อสงไขย แล้วจึงได้ทรง กระทำความปรารถนาทั้งด้วยพระวรกายและพระวาจา อีก ๔ อสงไขย แสนกับ ตั้งแต่พระพุทธเจ้าที่ปางกร จนถึงพระพุทธเจ้ากัสสปะ ได้ผ่านพบ และได้รับพุทธพยากรณ์จากพระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ ถึง ๒๔ พระองค์ จึง ได้สำเร็จเป็นสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อ ๒๕๘๖ ปีที่ล่วงมานี้”

ความบังเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้าแต่ละองค์ๆ เป็นการยากอย่างนี้ และนี่ว่าแต่เฉพาะการบำเพ็ญบารมีของพระปัญญาธิกโพธิสัตว์ ซึ่งมี ระยะเวลาการบำเพ็ญบารมีในช่วงสุดท้ายเพียง ๔ อสงไขย แสนกับ ส่วนการบำเพ็ญบารมีของพระสัทธาธิกโพธิสัตว์ ผู้ปรารถนาบรรลุ ความเป็นพระพุทธเจ้าด้วยศรัทธาล้ำแรง และด้วยปัญญาปานกลาง มีระยะเวลาของการบำเพ็ญบารมีทั้งกายและใจ ในช่วงสุดท้ายนี้ ถึง ๘ อสงไขย แสนกับ พระวิริยาธิกโพธิสัตว์ ผู้ปรารถนาบรรลุความเป็น พระพุทธเจ้าด้วยความเพียรกล้าแรง ด้วยศรัทธาและปัญญาปานกลาง มีระยะเวลาของการบำเพ็ญบารมีทั้งกายและใจ ในช่วงสุดท้ายนี้ถึง ๑๖ อสงไขย แสนกับ อย่างเช่นพระเมตไตรยโพธิสัตว์ ก็เป็นพระวิริยาธิก โพธิสัตว์ ซึ่งมีระยะเวลาของการบำเพ็ญบารมีช่วงสุดท้ายนี้ ๑๖ อสงไขย แสนกับ จึงจะได้ตรัสรู้พระอนุตตรสัมมาสัม โพธิญาณเป็นพระพุทธเจ้า

ต่อจากพุทธกาลของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโคตมนี้ ในช่วง สุดท้ายแห่งภัทรกัป คือ กัปอันเจริญนี้

จะเห็นได้ว่า กว่าจะมีพระพุทธเจ้าสักองค์หนึ่งเสด็จอุบัติขึ้นในโลก ทั้งด้วยรูปกายอุบัติ และธรรมกายอุบัติ ได้ตรัสรู้พระอนุตตรสัมมา สัม โพธิญาณ แล้วจึงได้เสด็จออกแนะนำสั่งสอน โปรดสัตว์โลก ชี้ทาง เจริญ ทางเสื่อมแห่งชีวิต ชี้ทางพ้นทุกข์และถึงมรรคผลนิพพานอันเป็น บรมสุขได้อย่างแท้จริง ด้วยพระมหากรุณาคุณอย่างนี้ เป็นการยากนัก ส่วนในระยะเวลาระหว่างอันตรกัป หรือสูญญกัป คือ กัปที่ว่างจาก พระพุทธศาสนานั้น ก็ยาวนานนักหนา สัตว์โลกที่เกิดมาในระหว่างสูญ ญกัปเช่นนั้นต่างไม่รู้บาปบุญคุณโทษตามที่เป็นจริง ย่อมจะมีแต่ความ โกลาหลของบุคคลและสัตว์ผู้ใจบาปหยาบเข้า ให้ท่านนึกเปรียบเทียบดู ว่า แม้ในระยะเวลาพุทธกาลนี้ ที่ยังมีพระสัทธรรมและพระสงฆ์ปฏิบัติ ดีปฏิบัติชอบ คอยให้คำแนะนำสั่งสอน ให้รู้ทางเจริญแห่งชีวิตอันควร ดำเนิน ให้รู้ทางเสื่อมแห่งชีวิตอันควรงดเว้น ให้รู้บาปบุญ คุณและโทษ สิ่งที่เป็นสาระประโยชน์และที่มิใช่สาระประโยชน์แห่งชีวิต อยู่อย่างนี้ ทุกวัน แต่ก็มีคนเอาใจใส่ประพฤติปฏิบัติตามน้อย เพราะความหลง มัวเมาด้วยอำนาจของกิเลส อวิชชา ตัณหา อุปาทาน กันมาก ชาวโลก จึงมีแต่ความทุกข์เดือดร้อน เพราะหลงผิดและกระทำความชั่วมาก อย่างนี้ แล้วสัตว์โลกที่เกิดขึ้นในระยะเวลาที่ว่างจากพระพุทธศาสนา ที่ ชาวโลกไม่รู้บาปบุญคุณโทษเลย จะโกลาหลสักเพียงไหน ท่านผู้ฟังทั้ง หลายลองคาดคะเนนี้กวาดภาพเอาเองก็แล้วกัน

เพราะเหตุนี้ บัณฑิตผู้รู้ เมื่อมีโอกาสได้เกิดมาพบพระพุทธ ศาสนาแล้ว จึงรีบชวนขวายศึกษาและปฏิบัติพระสัทธรรม ให้รู้แจ้งบาป บุญ คุณโทษ และทางเจริญทางเสื่อมแห่งชีวิตตามที่เป็นจริง แล้วเพียร

กำจัดกิเลสเหตุแห่งทุกข์ที่เคยมีอยู่ในจิตสันดาน ให้เบาบางและหมดสิ้นไป เพียรระวังมิให้กิเลสเกิดขึ้นใหม่ เพียรประกอบการบุญกุศลคุณความดีให้เกิดขึ้นในจิตสันดาน และเพียรระวังบุญกุศลที่มีอยู่แล้วมิให้เสื่อม ดำรงตน ปฏิบัติตนอยู่ในศีล ในธรรม อันเป็นแนวทางการดำเนินชีวิตที่จะให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองและสันติสุข เป็นผู้ไม่ประมาทหลงมัวเมาในชีวิต มุ่งปฏิบัติตนไปตามทางอริยมรรคมีองค์ ๘ เต็มกำลังสติปัญญา สัมมรรคผลนิพพานที่สิ้นสุดแห่งทุกข์และที่เป็นบรมสุขอย่างถาวรตามรอยบาทพระพุทธองค์

บัณฑิตผู้มีปัญญาที่ดำรงตน ประพฤติปฏิบัติตนอยู่แต่ในคุณความดี มีศีลมีธรรม ตามพระสัทธรรมของพระพุทธเจ้า ย่อมจะประสบแต่ความเจริญและสันติสุขในชีวิต และเมื่อเพิ่มพูนบุญกุศลคุณความดีเป็นบารมี อุปบารมี ถึงปรমัตถบารมี เพียงใด ก็จะเป็นพลวปัจจัยให้ถึงมรรคผลนิพพาน ที่สิ้นสุดแห่งทุกข์ทั้งปวงและที่เป็นบรมสุขได้มากเพียงนั้น บัณฑิตผู้มีปัญญา ไม่ประมาทหลงมัวเมาในชีวิต ปฏิบัติตนดำรงตนอยู่แต่ในคุณความดีอย่างนี้ จึงไม่ต้องสะดุ้งหวาดกลัวว่าโลกจะแตก ไม่ต้องหลงตื่นตื่นฮือฮาไปกับการพยากรณ์ที่ไร้สาระใด ที่เขาเพียงแต่สร้างกระแสความตื่นตื่นเพื่อการขายหนังสือ ไม่ต้องหวังพึ่งอำนาจ เบื้องบนลมๆ แล้งๆ หรือหวังสิ่งอื่นใดที่มีใช้ที่พึ่งได้อย่างถาวรแท้จริง เพราะผู้มีปัญญาย่อมรู้แจ้งชัดว่า ทำดีตามพระสัทธรรมของพระพุทธเจ้าแล้ว ย่อมได้รับผลดี เป็นความเจริญและสันติสุข ถ้าทำชั่วหรือบาปอกุศลแล้ว ย่อมได้รับผลเป็นความทุกข์เดือดร้อน เป็นความเสื่อมแห่งชีวิต กล่าวโดยย่อ คือรู้กฎแห่งกรรม ว่าสัตว์โลกเป็นไปตามกรรม จึงมีศรัทธามั่นคงในพระรัตนตรัย คือคุณพระพุทธ คุณพระธรรม และคุณพระสงฆ์ และศึกษาปฏิบัติธรรมตามสมควรแก่ธรรม ไม่ต้องเชื่อใครอื่น

วัดหลวงพ่อดธรรมกายาราม ใน สถาบันพุทธภาวนาวิชาธรรมกาย ได้รับการจัดตั้งขึ้นเพื่อให้เป็นสถานที่ๆ สาธุชนทั้งหลายได้มีโอกาสมาศึกษาและปฏิบัติธรรม ตามที่หลวงพ่อดปากน้ำ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ได้ปฏิบัติและสั่งสอนให้ปฏิบัติภาวนาตามรอยบาทพระพุทธองค์ ถึงธรรมกาย และถึงพระนิพพาน ตามระดับภูมิธรรมที่ปฏิบัติได้ โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อ “สร้างพระในใจตนเอง” และเพื่อ “สร้างพระในใจคน (อื่น)” เพื่อดำรงพระพุทธศาสนาให้เจริญและมั่นคง เป็นประทีปส่องทางชีวิตของชนทั้งหลายผู้สนใจศึกษาสัมมาปฏิบัติ ให้ถึงความเจริญและสันติสุขทุกเมื่อ

จึงขอเชิญผู้สนใจเข้าศึกษาอบรมภาวนาธรรม โดยมีต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ ที่ วัดหลวงพ่อดธรรมกายาราม อ.ดำเนินสะดวก จ.ราชบุรี ทุกวันหลังทำวัตรเช้า-เย็น ขอเชิญสาธุชนเข้ารับการอบรมได้

เจริญพร.

Untitled

Lorem Ipsum

1. Aliquam turpis tellus. Id malesuada lectus. Suspendisse potenti. Etiam felis nisl, cursus bibendum tempus nec. Aliquam at turpis tellus.
2. Id malesuada lectus. Suspendisse potenti. Etiam felis nisl, cursus bibendum tempus nec, aliquet ac magna. Pellentesque a tellus orci.
3. Pellentesque tellus tortor, sagittis ut cursus vitae, adipiscing id neque.
4. Suspen disse aliquet odio ut nisl dapibus nec vulputate risus. Nam id risus velit.
5. Sed faucibus, sem vel male suada blandit, quam tortor convallis odio, quis bibendum lorem felis quis mauris.

Id malesuada lectus. Suspendisse potenti. Etiam felis nisl, cursus bibendum tempus nec. Aliquam at turpis tellus. Id malesuada lectus. Suspendisse potenti.

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Integer id dui sed odio imperdiet feugiat et nec ipsum. Ut rutrum massa non ligula facilisis in ulla mcorper purus dapibus. Quisque nec leo enim. Morbi in nunc nec purus ulla mcorper lacinia. Morbi tincidunt odio sit amet dolor pharetra dignissim. Nullam volutpat, ante a frin

gilla imp erdiet, dui neque laoreet metus, eu adipiscing erat arcu sit amet metus. Maecenas eu lorem nisi, id luctus nunc. Nam id risus velit. Sed faucibus, sem vel male suada blandit, quam tortor convallis odio, quis bibendum lorem felis quis mauris. Quis que euismod bibendum sagittis. Suspendisse pellentesque libero et urna.

Lorem ipsum dolor sit amet, ligula suspendisse nulla pretium, rhoncus tempor placerat fermentum, enim integer ad vestibulum volutpat. Nisl rhoncus turpis est, vel elit, congue wisi enim nunc ultricies sit, magna tincidunt. Maecenas aliquam maecenas ligula nostra, accumsan taciti. Sociis mauris in integer, a dolor netus non dui aliquet, sagittis felis sodales, dolor sociis mauris, vel eu libero cras. Interdum at.

Eget habitasse elementum est, ipsum purus pede porttitor class, ut adipiscing, aliquet sed auctor, imperdiet arcu per diam dapibus libero dui. Enim eros in vel, volutpat nec pellentesque leo, temporibus scelerisque nec.

Ac dolor ac adipiscing amet bibendum nullam, massa lacus molestie ut libero nec, diam et, pharetra sodales eget, feugiat ullamcorper id tempor eget id vitae. Mauris pretium eget aliquet, lectus tincidunt. Porttitor mollis imperdiet libero senectus pulvinar. Etiam molestie mauris ligula eget laoreet, vehicula eleifend. Repellat orci eget erat et, sem cum, ultricies sollicitudin amet eleifend dolor nullam erat, malesuada est leo ac. Varius natoque turpis elementum est. Duis montes, tellus lobortis lacus amet arcu et. In vitae vel, wisi at, id praesent bibendum libero faucibus porta egestas, quisque praesent ipsum fermentum placerat tempor. Curabitur auctor, erat mollis sed fusce, turpis vivamus a dictumst congue magnis. Aliquam amet ullamcorper dignissim molestie, mollis. Tortor vitae eros wisi facilisis.

Consectetur arcu ipsum ornare pellentesque vehicula, in vehicula diam, ornare magna erat felis wisi a risus. Justo fermentum id. Malesuada eleifend, tortor molestie, a fusce a vel et. Mauris at suspendisse, neque aliquam faucibus adipiscing, vivamus in. Wisi mat-

tis leo suscipit nec amet, nisl fermentum tempor ac a, augue in eleifend in venenatis, cras sit id in vestibulum felis in, sed ligula. In sodales suspendisse mauris quam etiam erat, quia tellus convallis eros rhoncus diam orci, porta lectus esse adipiscing posuere et, nisl arcu vitae laoreet. Morbi integer molestie, amet suspendisse morbi, amet maecenas, a maecenas mauris neque proin nisl mollis. Suscipit nec nec ligula ipsum orci nulla, in posuere ut quis ultrices, lectus eget primis vehicula velit hasellus lectus, vestibulum orci laoreet inceptos vitae, at amet et consectetur.

Congue porta scelerisque praesent at, lacus vestibulum et at dignissim cras urna, ante convallis turpis dui lectus sed aliquet, at tempus et ultricies. Eros sociis cursus nec hamenaeos dignissimos imperdiet, luctus ac eros sed massa vestibulum, lobortis adipiscing praesent. Nec eros eu ridiculus libero felis.

Donec arcu risus diam amet sit. Congue tortor cursus risus vestibulum commodo nisl, luctus augue amet quis aenean maecenas sit, donec velit iusto, morbi felis elit et nibh. Vestibulum volutpat dui lacus consectetur, mauris at suspendisse, eu wisi rhoncus eget nibh velit, eget posuere sem in a sit. Sociosque netus semper aenean suspendisse dictum, arcu enim conubia leo nulla ac nibh, purus hendrerit ut mattis nec maecenas, quo ac, vivamus praesent metus eget viverra ante.

Natoque placerat sed sit hendrerit, dapibus velit molestiae leo a, ut lorem sit et lacus aliquam. Sodales nulla ante auctor excepturi wisi, dolor lacinia dignissim eros condimentum dis pellentesque, sodales lacus nunc, feugiat at. In orci ligula suscipit luctus, sed dolor eleifend aliquam dui, ut diam mauris, sollicitudin sed nisl lacus tempus. Ut facilisis ante in dui ac suscipit, turpis.